

Rauw

Rauw

De mooiste k#tperiode uit mijn leven

Michael Kulkens
Jeroen Eversen

Schrijvers: Michael Kulkens & Jeroen Eversen

Coverontwerp: Nicoline Remmet

ISBN: 9789464180718

© Michael Kulkens & Jeroen Eversen

Voorwoord

Kind vermist in zee. Meisje overlijdt na ongeval.

Het zijn de koppen in de media die je aandacht trekken; wat een nachtmerrie voor de ouders moet dan zijn. Je staat er even bij stil, bladert of scrolt verder en de aandacht gaat al snel weer naar het volgende onderwerp.

Totdat het in je eigen omgeving gebeurt.

Toen Michael me vroeg of ik samen met hem een boek over Tommy wilde schrijven, heb ik daar goed over na moeten denken. Een geweldige eer natuurlijk, maar wat een heftig onderwerp.

Uiteindelijk heb ik mijn hart gevolgd.

Onze dochters hebben als vriendinnen samen de basisschool doorlopen, we kwamen via feestjes elkaar steeds vaker tegen waardoor onze band versterkte. Van dichtbij heb ik daardoor mogen meemaken hoe Michael met zijn gezin met het verlies van Tommy omging. Zo krachtig, vol liefde.

Dus ja, natuurlijk wilde ik helpen om de herinneringen aan zijn zoon vast te leggen.

Sociaal, origineel, nieuwsgierig.

Als ik aan Tommy denk, komen die eigenschappen in me op. Hij vroeg me ooit wat voor werk ik deed. Ik ontwikkel software, antwoordde ik. De meeste kinderen van zijn leeftijd haken dan af, maar hij bleef doorvragen. Of ik dacht dat hij dat ook zou kunnen.

Schitterend.

Michael, ik kan je niet genoeg bedanken dat je mij hebt gevraagd om dit avontuur aan te gaan. Wat heb ik genoten van alle avonden

dat we over Tommy hebben gepraat om dit boek te kunnen schrijven.

Jouw originele kijk op het leven en de dood heeft diepe indruk op me gemaakt en is een enorme inspiratiebron die ik voor de rest van mijn leven meeneem. De kracht die je daarbij uitstraalt is overweldigend.

Ik hoop dat iedereen die ons boek leest dit ook zal meenemen, ik hoop dat jouw kracht ook anderen inspireert. Rouw is zeer persoonlijk, er is geen handleiding voor; geen goed of fout. Maar erover praten helpt, daar ben ik nu wel van overtuigd. Stop het niet weg maar maak het deel van je leven. En blijf doorleven! Neem het zoals het is. Rauw.

Jeroen Eversen
Hilversum, september 2020

Het begin van mijn nieuwe leven

‘Michael, telefoon voor je. Ik heb een schreeuwende vrouw aan de lijn.’

Een medewerker kijkt me serieus aan terwijl hij de telefoon wil geven.

‘Lekker laten schreeuwen,’ antwoord ik en knipoog naar de klanten met wie ik bij de balie sta. ‘Ik help deze mensen eerst nog even.’

‘Michael. Het is jouw vrouw.’

Ik voel een steek in mijn buik als het tot me doordringt hoe ernstig hij kijkt. Ik pak de telefoon uit zijn hand en voor ik iets kan zeggen, hoor ik de paniek bij Milica.

‘Tommy heeft een ongeluk gehad. Ik ga twee zonen verliezen Michael, dat is toch niet normaal.’

Ze stamelt dat de politie net bij ons langs is geweest.

Ik ben Tommy-Boy, bijna 14 jaar. Ik ben denk ik aangereden, op mijn fiets door een auto op weg naar mijn atletiektraining. Even niet opgelet. Een gillende sirene, ik zal wel in een ambulance liggen. Mensen zijn druk met mij bezig, met slangen. Iemand zegt wat over reanimeren, dat ik het vol moet houden totdat we bij het ziekenhuis zijn. Is het zo erg? Ik ga toch niet dood? Nee, dat kan toch niet, ik ben nog niet klaar.

Het duurt even tot haar woorden tot me doordringen. Dit kan niet waar zijn. Wat moet ik doen? Ik moet hier weg, ik moet naar mijn zoon.

Ik ren de winkel uit naar mijn auto, ik werk vandaag in Amstelveen dus ben gelukkig niet ver verwijderd van het ziekenhuis.

Als ik de auto start, schiet me te binnen welke dag het vandaag is. Onze dochter Summer is jarig en we hebben een groot feest gepland, Tommy moet als dj optreden. Ik bel mijn vriend Tom.

‘Tommy heeft een ongeluk gehad, hij ligt in het AMC,’ roep ik als hij opneemt. ‘Ik ben nu op weg naar het ziekenhuis. Kun jij bij ons langsgaan en mensen opvangen die wij niet kunnen bereiken? En Tom, steek alsjeblieft kaarsjes voor hem op.’

Als ik ophang, galmen mijn eigen woorden door mijn hoofd. ‘Verdomme Tommy, vecht!’ schreeuw ik.

Dat doe ik. Maar het gaat niet goed met me. Ik ben inmiddels in het ziekenhuis, ik lig op een bed en er staan heel veel mensen om me heen. Eigenlijk wel cool al die witte jassen, mooi hoe ze hier allemaal druk bezig zijn om mij te gaan helpen. Best wel gaaf beroep.

Ze overleggen waar ze met me moeten beginnen. Zo erg is het dus.

Ik hoop dat papa, mama en Summer op tijd bij mij zijn.

‘Verdomme Tommy, vecht!’

Terwijl ik mijn schreeuw nog hoor, weet ik eigenlijk al dat dit niet goed gaat komen. Ik ken nog geen details over zijn toestand maar ik voel dat het tegen beter weten in is, dat dit niet goed gaat aflopen. Ik voel me machteloos. En dan ook nog op de verjaardag van Summer.

Plots zie ik dat de weg voor me is opgebroken, het zandpad dat er nu is, wordt door een verkeersregelaar bewaakt. Hij steekt zijn hand naar me op om me te laten stoppen.

‘Meneer, ik moet naar het AMC, mijn zoon heeft een ongeluk gehad,’ roep ik naar hem door mijn open raam.

Ik hoef verder niet aan te dringen. Zonder erbij na te denken komt de man in actie, ongetwijfeld door de tranen die over mijn gezicht stromen. Hij stapt opzij en begint fanatiek met zijn linkerarm te molenwieken.

‘Kom op, rijden! Rijden! Rijden!’

Terwijl ik wegrijd, zie ik hem in mijn achteruitkijkspiegel nog steeds met zijn arm zwaaien. Dat doet me goed.

Een paar minuten later kom ik bij het ziekenhuis aan. Ik parkeer mijn auto naast de ambulances en ren naar binnen. Ik word direct beneden opgevangen door een medewerker van het ziekenhuis die is aangesteld als contactpersoon voor ons. De mannen van de ambulance die op de plek van het ongeluk al gevochten hebben voor zijn leven staan er ook.

‘In de ambulance hebben ze zijn hart weer aan de gang gekregen,’ vertelt de medewerker. ‘Uw zoon wordt op dit moment al geopereerd, ze zijn tien minuten nadat hij binnenkwam begonnen.’

Ik moet mijn best doen om te realiseren dat dit over mijn eigen zoon gaat.

Dan komen Milica en Summer binnen. Ik loop op hen af en pak ze allebei vast, we staan in een groepsknuffel zonder iets te zeggen. Wat moeten we zeggen? Ik kijk naar Summer en een rilling schiet door mijn lijf. Oh god, op haar dag. Ze zal nooit meer een normale verjaardag hebben. Als ik hen weer loslaat, pak ik mijn mobieltje uit mijn zak.

‘Ik ga Walter even bellen.’

‘Ja goed,’ zegt Milica, ‘ik blijf hier met Summer en bel Esther.’

Ik loop naar buiten, ik wil ook even een sigaar roken. Ik steek hem op en wacht tot Walter, mijn beste vriend, opneemt.

‘Hé Mike, ik sta in de Appie. Alles oké?’

‘Walt, het is echt heel erg. Ik heb je nodig, je moet nu komen.’

Kort vertel ik hem wat er gebeurd is. Ik hoor de paniek in zijn stem als hij roept dat hij meteen naar ons toe komt, zonder af te rekenen rent hij met een volle boodschappenwagen de winkel uit.

Ik rook nog even mijn sigaar op en ga dan weer naar binnen. Milica stopt net haar telefoon weer weg.

‘Es komt gelijk hiernaartoe, Walter ook?’

Ik knik. Ik denk aan de vakanties die we met Esther en haar gezin hebben gevierd. Tommy zit diep in haar hart, hij ging als de grote entertainer altijd helemaal los als we met hen waren.

Ik had zo'n zin om vanavond te dj'en op ons feest. Superveel mensen, de hele tuin vol, voor de verjaardagen van papa, Summer en mij. Tussendoor ook een beetje goochelen. Lol trappen met mijn vrienden, er zouden er ook een paar blijven slapen. Gewoon er een knalfeest van maken. Maar dat kan ik waarschijnlijk nooit meer.

Al snel beginnen onze familieleden en vrienden binnen te druppelen. Iedereen is toevallig in het land, zelfs mijn zwager en schoonzus die samen met hun kinderen 15 jaar in Malawi hebben gewoond en net weer terug zijn. Mijn broer Eelco is er ook, hij woont in Portugal met zijn gezin en is in Nederland om bij ons feest te zijn. Hij werkt net als alle andere familieleden in de mode en heeft onlangs een contract bij Tommy Hilfiger getekend. Ik bel hem.

‘Eel. Er is iets heel ergs gebeurd. Tommy heeft net een vreselijk verkeersongeluk gehad. Het gaat echt niet goed met hem. Ze zijn hem nu aan het opereren in het AMC. Kun jij het alsjeblieft papa en mama vertellen?’

Ik besef dat ik veel van hem vraag, maar hij zou gaan varen met mijn ouders. En ik kan hier natuurlijk niet weg en dit kan ik echt niet via de telefoon doen. Ik zie papa al een hartaanval krijgen of zichzelf wat aandoen als er niemand in de buurt is om hem op te vangen. Ik voel nu al het verdriet van mijn vader en moeder. Mijn

vader tobt met een zwakke gezondheid omdat hij nog aan het herstellen is van een zware hersenbloeding, ik wil dat Eel erbij is als hij het nieuws te horen krijgt. Als mijn vader omvalt, moet hij hem kunnen opvangen, er moet een sterke man bij hem zijn.

Eelco stemt direct toe. Ik wil wel dat hij hun buurman meeneemt, die is ambulancebroeder. Voor het geval het echt helemaal fout gaat met papa. Het duurt alleen een uur voordat het lukt om hem te pakken krijgen. Intussen krijgen Eelco en Yvette continu berichten en voicemails van papa om te vragen waar hij blijft. Ze willen niets beantwoorden, stel dat het slechts nieuws eruit floept...

Anderhalf uur te laat komt Eelco eindelijk bij de boot aan.

We zijn inmiddels met de hele groep verhuisd naar een speciale ruimte vlak bij de kinderafdeling. We zitten er samen met andere ouders die ook een kind op de intensive care hebben liggen. Er staan wat banken waarop we kunnen hangen en hebben de beschikking over een keuken waar we koffie en thee kunnen zetten. Als onze contactpersoon binnenkomt, schiet iedereen overeind.

‘Tommy-Boy heeft twee operaties achter de rug, de artsen willen de voortgang graag met de ouders bespreken.’

‘Summer gaat ook mee,’ zeg ik en ik zie Milica gedecideerd knikken. ‘We zijn hier met z’n drieën en Summer gaat gewoon mee.’

Op haar verjaardag. Die gedachte laat me niet los.

We worden samen door de arts bijgepraat.

‘De operaties zijn gelukt, we weten alleen niet hoe het met zijn hoofd is. Toen hij hier bij ons binnenkwam, hebben we hem meteen gecheckt. Hij had toen...’

Hij wacht heel even voordat hij verder gaat.

‘... bijna geen oogreflex meer.’

Ik denk heel even na. ‘Bijna of geen reflex meer?’ Ik kijk hem strak aan.

Er valt een stilte. Voor mijn gevoel duurt het een uur voordat hij antwoordt.

‘Eh. Waarschijnlijk geen.’ Hij zegt het heel zacht.

‘Maar dat is van latere zorg. Toen zijn hart weer ging kloppen was hij zo sterk dat we alles op alles willen zetten.’

Ik kijk Milica aan en ik vermoed dat ze hetzelfde denkt: dit komt niet meer goed. Het bevestigt het gevoel dat ik al in de auto hiernaartoe had. En hoe hard de boodschap ook aankomt, ik accepteer hem. Ik begin te accepteren dat we vandaag onze zoon gaan verliezen.

Jezus, wat ligt hij er kwetsbaar en zo ver weg bij.

Gisteravond zaten we met z'n vieren nog gezellig aan de tuintafel over onzin te praten, ik weet nog dat ik tegen Tommy opeens uit het niets riep: ‘Tommy, een woord met de letter P’. Waarop we allebei in koor zeiden: ‘Pannenkoek.’ Milica zuchtte ‘Nu moeten jullie echt ophouden, nu is het niet meer leuk.’ We dachten zo vaak hetzelfde dat zelfs wij er soms bang van werden. Tommy heeft tot z'n elfde gedacht dat ik zijn gedachten kon lezen. Tijdens spelletjes zat hij met zijn vingers in zijn oren geluidjes te maken zodat ik zijn gedachten niet kon horen.

En nu, nog geen 24 uur later, ligt hij te vechten voor zijn leven en weet ik voor het eerst totaal niet wat hij nu denkt.

Met z'n drieën zijn ze mijn kamer binnengekomen. Mijn lichaam kan niets meer, het ligt aan draden en apparaten. Ik voel dat ze heel dicht bij me zijn. Papa aait over mijn hoofd, hij fluistert dat hij van mij houdt terwijl mama mijn hand vastpakt. Een zuster legt aan Summer uit waar al die draden voor zijn. Ik zou zo graag mijn ogen opendoen maar dat gaat niet. Wel ben ik blij dat ik met papa en mama al door de lucht contact heb gehad en dat ze weten hoe het met me gaat. De andere mensen in het ziekenhuis hebben nog wel hoop. Maar dat is ook mooi. Maar wat zal vanaf nu alles anders worden,

want als ik het misschien toch red, zal ook dan het leven nooit meer hetzelfde zijn.

Als we terugkomen in de wachtruimte waar al onze familie en vrienden in spanning zitten te wachten, zie ik dat Eelco en mijn moeder inmiddels ook zijn gearriveerd. Ik zie de pijn op hun gezicht. Eelco neemt me even apart.

‘Papa is thuis, hun buurman is bij hem om op hem te letten.’

‘Gelukkig. Hoe ging het?’

‘Papa was boos omdat ik te laat bij de boot kwam. “Waar bleef je nou man? Ik heb je twee uur lopen bellen,” tierde hij toen ik aan boord stapte. “Er is iets ergs met Tommy gebeurd,” begon ik voorzichtig. “Wat kan mij die kut Tommy Hilfiger nou schelen?” snauwde hij terug.’

Ik moet lachen, ik zie de situatie voor me.

‘Het was zo moeilijk,’ gaat hij verder. Hij slikt. ‘Ze vielen helemaal stil toen ik ze over het ongeluk vertelde. Ze bleven staand in de boot minuten voor zich uitstaren. Uiteindelijk heb ik ze laten zitten waarna ze nog minutenlang niets zeiden. Het was zo moeilijk.’

Ik geef hem een knuffel.

‘Top dat je dit gedaan hebt. Kom, we gaan weer naar de rest.’

Ik voel dat iedereen nu naar mij kijkt, vrienden en familie staren me aan. Zonder iets te zeggen, vragen ze me hoe het met hem gaat. Wat hebben de artsen gezegd? Gaat Tommy het redden? Ik zie de vragen in hun ogen, maar zie ook dat niemand het antwoord wil horen.

Ineens voel ik me wat slap worden als de gedachte aan mijn ouders op hun boot zich vermengt met het beeld van Tommy in zijn ziekenhuisbed. Ik moet even gaan zitten. Wat is dit voor slechte film waar ik in ben beland?

Ik haal mijn schouders op en schud even mijn hoofd. Ik weet eigenlijk zelf niet wat ik daarmee wil zeggen maar meer lukt nu even niet. Omdat ik voel hoe dit gaat aflopen.

Het nieuws over het ongeluk van Tommy heeft inmiddels niet alleen onze hele vriendenkring maar eigenlijk iedereen in het Gooi bereikt, hun tranen stromen via lieve berichten bij ons binnen. Een vriendin appt ons vanuit een zwembad.

‘Ik zit hier met tien meiden vanwege een verjaardagsfeestje. Ze weten wat er gebeurd is maar zijn toch lekker aan het zwemmen en hebben lol. Mij lukt dat niet, ik moet zo mijn best doen om niet continu te huilen. Het is zo erg. Zeg alsjeblieft dat hij het gaat redden.’

Het voelt goed om te weten dat zovelen met ons meeleven en we proberen hen zo goed mogelijk op de hoogte te houden. Iedereen bidt om goed nieuws. Als er binnen een uur al 300 digitale kaarsjes zijn binnengekomen, voelt dat als een warme deken.

Over een paar uur zouden we een man of 80 thuis verwachten voor ons feestje. Nu moeten we opeens iedereen gaan berichten dat dit niet door kan gaan. ... wat een klotesituatie .... Dat is niet iets wat ik mezelf nu zie doen.

Voordat ik het weet is de lijst van namen van mensen die voor het feest zijn uitgenodigd al verdeeld. Wat mooi dat dit bij ons wordt weggenomen, daar zaten we nu echt niet op te wachten.

Opeens belt Tom die nog steeds bij ons thuis met honderden kaarsjes zit te wachten op eventuele feestgangers.

Zodra ik hem aan de lijn krijg, roept hij: ‘Ik ga hier kapot. Je kan me wat, ik kom met Paulien nu naar het ziekenhuis.’

Voordat ik kan antwoorden, heeft hij al opgehangen.

De sfeer in de kamer is er ondanks het verdriet en de angst ook een van gezelligheid en hoop. Eigenlijk zijn gewoon alle emoties aanwezig. Wat me opvalt is dat er ondanks de situatie ook veel

wordt gelachen. Iedereen helpt elkaar, er is altijd wel iemand die het moeilijk heeft en er zijn genoeg schouders om op uit te huilen.

Als een zonnetje loopt Summer door de wachtruimte heen om het iedereen naar de zin te maken. Ze is het bindmiddel in de kamer. De kans dat ze deze dag haar grote, lieve en altijd beschermende broer gaat verliezen is groot maar ze blijft maar doorgaan met liefde geven. En dat op haar verjaardag.

Als er wordt geopperd dat we wat moeten eten, staat ze meteen op.

‘Wie wil er een broodje kroket?’ vraagt ze en neemt deze taak op zich.

Het maakt me trots en geeft niet alleen mij maar iedereen in de ruimte ontzettend veel kracht. Wat een sterke meid.

Ik word nog een paar keer naar de operatiekamer gereden. Iedere keer zijn ze me aan het opereren, ik hoor dat de ene na de andere operatie lukt. Alleen mijn bloed wil niet stollen. Ze doen er alles aan maar mijn hoofd is stuk denk ik.

Aan het begin van de avond worden we bij de artsen geroepen.

‘We gaan Tommy nog een keer opereren, we moeten het bloeden nu echt laten stoppen,’ vertelt hij.

Ik knik maar weet beter. Dit heeft geen zin meer, het gaat niet lukken. Maar ik vind het wel heel erg fijn dat ze het nog gaan proberen.

‘We gaan nog een keer voor jullie zoon vechten,’ gaat hij verder.

Hij zegt het vol vuur en passie, alsof hij er persoonlijk bij betrokken is. Prachtig. Hartverwarmend.

Rond half elf komen papa, mama en Summer weer de kamer binnen waar ik lig. Ik voel ze. Ik zie ze. Hun warmte, hun liefde. Ik voel ook dat ze al echt beseffen dat ik er straks niet meer ben. Wat ben ik blij dat ik zo’n mooi leven met ze heb gehad. En wat zal ik de knuffels missen. Ik wil niet weg, ik wil hier blijven

maar dat gaat gewoon niet meer. Ik laat mijn zusje Summer achter maar kan nu wel mijn grote broer Hope voor het eerst ontmoeten.

Een uur later stuurt Milica het volgende bericht naar onze vrienden: 'Om 22.58 is Tommy-Boy naar zijn broer Hope gegaan. Mike, Summer en ik waren bij hem.'